

FRAȚII GRIMM

FIRUL DE PAL, TĂCIUNELĂ
ȘI DOBUL DE FASOLE

BASME

Editura Herra
Pitești, 2010

CUPRINS

Firul de pai, tăciunele și bobul de fasole.....	5
Crăiasa albinelor.....	7
Scufița Roșie.....	10
Căsuța din pădure.....	13
Pomul cu mere de aur.....	19
Lupul și cei șapte iezi.....	28
Muzicanții din Brema.....	32
Frumoasa adormită.....	36
Cei șapte corbi.....	40
Împăratul Cioc-de-sturz.....	43
Baba Dochia.....	48
Gâsca de aur.....	52
Apa vieții.....	58
Șase voinici duc toate la bun sfârșit.....	66
Bunicul și nepotul.....	74
Cele trei fire de aur ale lui Scaraoțchi.....	75
Croitorașul cel viteaz.....	84
Feciorii croitorului.....	95
Spiridușii.....	109
Albă-ca-Zăpada.....	111
Picior-șchiop.....	122
Lupul și vulpea.....	126
Blană-pestriță.....	129
Doctorul Știe-Tot.....	137
Calfa de morar și pisica.....	140
Croitorașul cel isteț.....	146
Prințul fermecat.....	150
Povestea unuia care nu știa ce-i aia groază.....	156

FIRUL DE PAI, TĂCIUNELE ȘI BOBUL DE FASOLE

Trăia odată într-un sat o bătrânică tare săracă. Și, azi puțin, mâine puțin, bătrânica asta izbuti să strângă o grămăjoară de fasole, cât să-i ajungă pentru o mâncărică, și se pregăti să o fiarbă. Făcu deci un foc bunicel și, ca să-l încingă mai repede, zvârli în vatră și-o mână de paie. În clipa când aruncă fasolea în oală, un bob lunecă jos, fără ca băbuța să bage de seamă, și nimeri pe pământ, lângă un fir de pai. Cam în același timp sări din gura vetrei un tăciune aprins și, ca un făcut, căzu și el lângă firul de pai și bobul de fasole. Firul de pai prinse atunci să-i întrebe:

— De unde îmi veniți, dragi prieteni?

Tăciunele răspunse:

— Spre norocul meu, am izbutit să scap la vreme din foc, că de n-aș fi avut în mine destulă tărie mă aștepta o moarte sigură: aș fi ars până rămâneam numai cenușă și scrum.

Fasolea istorisi și ea:

— Și eu am scăpat teafără și nevătămată abia cu o clipă înainte. Dacă bătrâna ar fi apucat să mă arunce și pe mine în oală, iahnie mă făcea, fără nici o milă, ca și pe frățânii mei.

— Credeți că pe mine nu m-a pândit o soartă asemănătoare? vorbi iarăși firul de pai. Pe toți frații mei bătrânica i-a trecut prin foc și prin fum; câte șaizeci deodată prindea și morții-i dădea... Noroc că eu m-am putut strecura la timp printre degetele ei!

— Și acum ce ne facem? întrebă tăciunele.

— Eu aș gândi așa – glăsui fasolea – fiindcă am avut norocul să scăpăm teferi, deși ne aflam la un pas de moarte, să facem un legământ de prietenie și, ca să nu ne mai pândească pe aici cine știe ce primejdie, s-o pornim împreună spre alte meleaguri.

Propunerea fu pe placul celor doi și-o porniră degrabă la drum. Curând se găsiră în dreptul unui pâraiaș, și cum nu se afla prin preajmă nici un podeț, nici măcar o scândurică, chitiră în ce chip ar putea să ajungă pe malul celălalt, dar vezi că nu-i dădură de rost ce să facă. Și cum stăteau ei așa, numai ce-i veni în minte firului de pai un gând năstrușnic:

— Eu o să mă întind cât sunt de lung de-a curmezișul apei, iar voi o să treceți peste mine, ca peste un pod adevărat.

Și zicând acestea, se întinse de la un mal la celălalt. Tăciunele, mai repezit din fire, mai focos, se avântă cutezător, tropăind țațoș, cu pași grăbiți și mărunți, pe podețul de curând durat. Dar când ajunse pe la mijlocul podului și auzi pe sub el murmurul apei, i se făcu frică, rămase pe loc și nu mai îndrăzni să meargă mai departe. Cât ai clipi, firul de pai începu să ardă, și arse până ce se rupse în două, căzând în pâraiaș. Tăciunele alunecă și el, și cum nimeri în apă sfârâi și-și dădu duhul.

Fasolea, care era mai prevăzătoare din fire, rămăsese pe mal, așteptând să vadă ce fac ceilalți doi. Și când se întâmplă istoria cu pricina, începu să râdă, și cu atâta poftă râse, că nu se mai putu opri, și deodată crăpă în două...

Și fără îndoială că i-ar fi sunat și ei ceasul morții, dacă norocul nu i-ar fi scos în cale un croitor, care, obosit de atâta drum prin lumea largă, tocmai se așezase pe malul pâraiașului, să se mai hodinească oleacă. Cum era milos din fire, croitorașul nostru scoase din torbă ac și ață și mi-l cusu frumușel la loc.

Când se văzu iar întreg, bobul de fasole îi mulțumi din toată inima.

Și fiindcă croitorul folosisese ață neagră, de atunci toate boabele de fasole au rămas cu o dungă neagră.

CRĂIASA ALBINELOR

Au fost odată doi feciori de împărat, care au pornit să-și încerce norocul prin lume, și feciorii ăștia au ajuns să ducă o viață atât de ticăloasă și deșartă, că n-au mai avut îndrăzneala să calce pragul casei părintești.

Și cum trecuse vreme, nu glumă, și nu venise nici o veste de la ei, fratele lor mai mic, pe care-l porecliseră Prostilă, plecă în căutarea lor. Dar când dădu în sfârșit de frații săi, aceștia începură să-și bată joc de dânsul:

— Auzi, prostănacul, să creadă c-o să poată răzbi prin lume, când noi, mai isteți decât el, n-am prea făcut ispravă mare!

Totuși porniră la drum câteștrei și, tot mergând ei așa, iată că dădură peste un mușuroi de furnici. Cei doi frați mai vârstnici voriră pe dată să-l surpe și să-l răscolească, pentru a vedea cum micile făpturi o vor lua la goană înspăimântate de moarte. Dar Prostilă îi opri, strigându-le:

— Lăsați gângăniile în pace! N-o să îngădui să le tulburați liniștea!

Porniră ei mai departe și, după un cot de deal, dădură peste un lac, pe luciul căruia înotau o mulțime de rațe. Cei doi frați mai mari se repeziră să prindă câteva, că tare ar fi avut poftă să le frigă. Dar Prostilă se împotrivi și de data asta:

— Lăsați zburătoarele în pace! N-o să îngădui să le uciideți!

Merseră ei mai departe și, într-o bună zi, numai ce nimeriră lângă un roi de albine, aflat într-o scorbură de copac. Și avea roiul acesta atâta miere, că se prelingea pe trunchi, de-ai fi zis că este un izvorăș... Cei doi frați mai mari își puseră în gând să dea foc copacului și să înăbușe albinele, ca să poată lua mierea. Dar Prostilă se împotrivi cu și mai multă tărie:

— Lăsați albinele în pace! N-o să îngădui să le dați foc!

În cele din urmă, cei trei frați dădură peste un palat, și avea palatul ăsta grajduri, câte n-ai fi găsit nici în zece palate împărătești. Și-n ele se aflau o mulțime de cai, toți de piatră. Cât despre oameni, nu se zărea

unul pe nicăieri. Străbătura ei toate sălile palatului și într-un sfârșit se pomeniră în dreptul unei uși zăvorâte cu trei lacăte.

Și avea ușa asta o ferestruică, tăiată taman la mijloc. Cei trei cătară prin ea și ce crezi că le fu dat să vadă? În fundul unei camere se afla un moșneag care stătea aplecat deasupra unei mese!... Strigară la el o dată, strigară a doua oară, dar moșneagul nu-i auzi. Mai strigară a treia oară, și abia atunci se trezi moșul, descuie lacătele și se ivi în prag... Și fără să spună o vorbă, îi pofti să se așeze la masa încărcată cu fel și fel de bunătăți. După ce mâncară și băură după pofta inimii, moșneagul îi duse în câte un iatac, ca să se odihnească. A doua zi, bătrânul intră în odaia celui mai mare dintre frați și, făcându-i semn să-l urmeze, îl duse până în dreptul unei mese de piatră. Pe masa asta se aflau scrise trei încercări care, de-ar fi fost dezlegate, ar fi avut darul să smulgă palatul de sub puterea blestemului.

Prima încercare glăsuia astfel: „Sub covorul de mușchi al pădurii stau ascunse cele o mie de boabe de mărgăritar ale fiicei împăratului, care toate trebuie găsite într-o singură zi. Dacă la asfințitul soarelui va lipsi măcar una dintre ele, cel care s-a încumetat să le caute se va preface în stană de piatră!“.

Cel mai mare dintre frați porni în pădure și căută toată ziua, dar când fu să apună soarele, băgă de seamă că toată truda i-a fost în zadar și că n-a putut să adune mai mult de o sută de boabe de mărgăritar.

Și atunci s-a întâmplat așa cum sta scris pe tablia mesei: flăcăul se prefăcu în stană de piatră!

În ziua următoare își încercă norocul și fratele cel mijlociu, dar nici lui nu-i merse mai bine. Și oricât se strădui el, nu fu în stare să găsească mai mult ca două sute de boabe de mărgăritar.

Și se prefăcu și el în stană de piatră.

Iată că veni și rândul lui Prostilă... Se apucă el să caute în desimea covorului de mușchi, dar găsea cu atâta anevoie câte un bob de mărgăritar, totul mergea atât de încet, că-l cuprinse deznădejdea.

Și cum nu știa în ce chip s-o scoată la capăt, se așeză pe o piatră și începu să plângă. Și cum plângea el așa, numai ce i se înfățișă crăiasa furnicilor, însoțită de cele cinci mii de slujitoare ale sale. Erau tocmai furnicile pe

care flăcăul le scăpase de la pieire. Nu trecu mult și micile gănganii izbutiră să adune toate cele o mie de boabe de mărgăritar și făcură din ele o grămadă bunicică.

A doua încercare era mult mai grea: trebuia să fie scoasă din fundul lacului cheia de la iatacul domniței.

De îndată ce Prostilă ajunsese la marginea lacului, se ivi înotând un cârd de rațe. Erau tocmai rațele pe care el le scăpase de la pieire. Și lăsându-se în adânc, ele îi aduseră cheia care zăcea pe fundul mâlos al lacului.

Cea de a treia încercare era însă cea mai grea: dintre cele trei domnițe adormite, flăcăul trebuia să o recunoască pe cea mai tânără și mai frumoasă. Ei, dar cum naiba s-o recunoască, când semănau câteștrele ca picăturile de apă! Că doar numai un singur lucru le deosebea: mai înainte de a fi adormit, fiecare gustase ceva dulce – cea mai mare ronțăise o bucată de zahăr, cea mijlocie băuse o ceșcuță cu sirop, iar cea mică luase o linguriță de miere.

„Ei, acu' să te vedem pe unde scoți cămașa!“ se gândi Prostilă în sinea lui. Și iată că veni în zbor o albină. Era chiar regina roiului pe care flăcăul o scăpase de la pieire. Se roti ea de câteva ori prin iatac, cercetă pe rând buzele celor trei domnițe adormite și se așează în cele din urmă pe gura aceleia care gustase din miere. Și astfel putu Prostilă să o recunoască dintr-o dată pe cea mai tânără și mai frumoasă dintre domnițe.

Și numaidecât se risipi vraja, de parcă nici n-ar fi fost. Castelul se smulse din somnul cel adânc și toți acei care fuseseră prefăcuți în stane de piatră își recăpătară înfățișarea omenească.

Prostilă o luă de nevastă pe cea mai tânără și mai frumoasă dintre domnițe și, după moartea craiului, urcă pe scaunul domnesc. Iar frații lui mai mari socotiră că nici celalalte domnițe nu erau chiar așa de lepădat, și trăiră cu toții ani mulți în belșug și fericire.

Jorinde și Joringel.....	402
Cioara.....	406
Țărăncuța cea isteasă.....	414
Cei doi drumeți.....	419
Hans, ariciul meu.....	432
Vânătorul cel iscusit.....	439
Racla de cleștar.....	447
Feciorul de crai care nu se temea de nimic.....	454
Varza fermecată.....	460
Spiridușul.....	469
Feciorul de crai și fata de împărat.....	475
Povestea împăratului prefăcut în copac.....	487
Cei trei frați.....	490
Vulpea și calul.....	492
Muntele Simeli.....	494
Cele șapte lebede.....	497
Uriășul cel tânăr.....	503
Ferdinand cel credincios și Ferdinand cel necredincios.....	515
Păsărea Greif.....	523
Hans cel mintos.....	532
Păzitoarea de găște.....	537
Hans cel voinic.....	548
Darul piticilor.....	556
Mireasa cea adevărată.....	559
Fusul, suveica și acul.....	568
Șoricelul cel alb.....	571
Mingea de cleștar.....	575
Zâna lacului.....	579
Cizmele din piele de bivol.....	585
Mireasa cea credincioasă.....	590
Condurii domnițelor.....	594
Cum l-a pus în cofă țăranul pe Scaraoțchi.....	599
Scaraoțchi și bunică-sa.....	601